

O fereastră spre lume

Povestea aceasta nu începe ca oricare alta căci personajul principal, o fetiță pe nume, Melisa, își dorea nespuse de mult să călătorească pentru a scăpa din lumea în care trăia.

Melisa era o fetiță de 12 ani, cu ochii albaștri ca și cerul de vară, cu zâmbetul larg și plin de energie. Cu toate acestea nu putea face nimic întrucât nu era dintr-o familie obișnuită pentru că locuia la orfelinat unde nu avea foarte mulți prieteni căci, la vârsta de 6 ani, a trecut printr-un accident cu mașina, în urma căruia și-a pierdut ambii părinți iar din cauza șocului avut, nu mai putea relaționa cu oameni noi. Fiind singura supraviețuitoare și nemaiavăd rude, fetița a fost dusă la orfelinat. De atunci, pe parcursul a 6 ani, a schimbat foarte multe locuri pentru că nu putea să își facă prieteni ajungând, în cele din urmă, la cel mai renumit loc din Londra. Acolo trăia, mergea la școală și, totuși, nu se simțea bine. Singurul lucru care o liniștea era să stea la geam și să citească. Când citea parcă pleca departe de Londra și de problemele prin care trecea. Povestile pe care ea le citea o duceau în diferite părți ale lumii căci erau de prin toate locurile fascinante ale pământului.

Anii au trecut și fetița se făcea din ce în ce mai frumoasă și mai puternică având acum 16 ani. Măine se vor împlini 10 ani de când a rămas singură pe lume.” *Simt că nu mai pot... imi e așa dor de ei, îmi amintesc de fiecare moment petrecut alături de ei, înainte să-i pierd. Imi amintesc că eram mică iar tata mă dădea în leagăn în timp ce mama ne chema la masă... Imi pare așa de rău de tot! Dacă nu spuneam eu să mergem în parc, nu s-ar fi întâmplat toate astea, e doar vina mea! Nu o să mi-o iert niciodată! Am rămas doar eu și Bruno, doar pe el îl mai am. Vă iubesc și imi e dor de voi!”*

Asta scria Melisa în jurnalul ei pe care îl avea și îl folosea din ce în ce mai mult, ca o formă de evadare din lumea în care trăia. Scria cu sufletul deschis despre accidentul la care ea a fost martoră simțindu-se cea mai vinovată. Noaptea nu putea dormi liniștită căci își amintea fiecare detaliu, zgomotele, plânsul mamei, sticla spartă și loviturile. De multe ori se trezea speriată și plângea iar singurul care o putea calma în acele momente era Bruno, câțelul pe care îl primise de la părinți la vârsta de 3 ani și medalionul în formă de inimă în care era o poză cu toată familia. Intr-o noapte Melisa i-a visat pe părinții ei care îi spuneau să nu mai plângă deoarece ei sunt mereu cu ea, o veghează chiar dacă ea nu îi poate vedea, ei o văd și se bucură de fiecare împlinire a fetei lor. Ei îi dăduseră o carte cu povestea ei în care putea ajunge cu

mintea foarte ușor. Melisa se trezi zâmbind atunci dar realizase că totul era doar un vis și ce i se părea interesant, era faptul că acea carte era chiar în mâna ei. Problema era că ea vrea să afle dacă ceea ce-i spusese părinții era adevărat. Tatăl ei i-a spus un cod cu ajutorul căruia putea deschide cartea dar pe care, momentan, nu-l mai știa. Stătea zile în șir în bibliotecă în căutarea acelu cod până când, brusc, și-a amintit de el. Era un sfat de încurajare pentru vremuri mai grele: “ *Chiar dacă în viitor o să fie greu, nu uita că noi te iubim, prințesa mică!*” O dată ce a fost rostită această formulă, cartea s-a deschis spre o lume numai a ei în care putea să intre împreună cu Bruno și unde o așteptau părinții ei. Acolo era copilăria ei fericită.

De când a descoperit cartea, Melisa mergea des acolo să le ceară sfaturile, să vorbească cu ei să își amintească de lucrurile frumoase. De atunci Melisa își mai reveni, și, pe zi ce trecea, își recăpăta energia, zâmbea mereu și începea să-și facă prieteni noi.